

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Győri Ítéltábla a **"B"** Ügyvédi Iroda által képviselt **felperesnek** a Dr. Ujvári Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes** ellen személyiségi jogsértés megállapítása és más iránt indított ügyében a Zala Megyei Bíróság 2010. január 20. napján meghozott 6.P.21.681/2009/13. számú ítélete ellen a felperes részéről 14. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán a 2011. február 1. napján megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles a felperes megfizetni az alperesnek 15 napon belül 65.000 (Hatvanötezer) Ft másodfokú perköltséget.

Köteles a felperes megfizetni az állam javára az illetékügyben eljáró adóhatóság felhívására 120.000 (Egyszázhúszezer) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította: az alperes azzal, hogy a 2006. április 10. napján kelt kölcsönszerződés és tartozás elismerő nyilatkozat megnevezésű okiratot 2008. augusztus 7. napján a Zala Megyei Bírósághoz mint Cégbírósághoz elektronikus okiratként benyújtotta, megsértette a felperes magántitokhoz való jogát. A bíróság ezt meghaladóan a felperes 2.000.000 Ft nem vagyoni kártérítés megfizetésére irányuló kereseti kérelmét

elutasította. Az alperest 21.000 Ft, a felperest 99.000 Ft feljegyzett kereseti illeték, valamint az alperes részére járó 112.500 Ft perköltség megfizetésére kötelezte..

Ítéletének indokolásában megállapította, hogy a peres felek között 2006. április 10. napján kölcsönszerződés és tartozás elismerő nyilatkozat megnevezésű okirat jött létre, amely tartalmazta mindkét peres fél születési helyét és idejét, anyja nevét, személyi számát és lakcímét. Az okiratban a peres felek egybehangzóan rögzítették, hogy az alperes 2001. évtől 2003. év április hónapig bezárólag több alkalommal készpénzben 160.000 EURO-t adott kölcsön a felperesnek, aki az összeg átvételét aláírásával elismerte. Megállapodtak a felek ebben az okiratban arra nézve is, hogy a kölcsönt a felperes 2008. január 31. napjáig köteles visszafizetni. E kötelezettség biztosítására a felperes felajánlotta teljes ingó és ingatlan vagyonát, külön nevesítve abból a "A" Kft-ben levő, és kizárólagos tulajdonát képező 49.000.000 Ft névértékű üzletrészt. A felperes a szerződés szerint tudomásul vette, hogy az üzletrészt a tartozás teljes, hiánytalan megfizetéséig kizárólag az alperes előzetes írásbeli hozzájárulásával terhelheti meg és idegenítheti el.

Az alperes ezt követően pert indított a felperes ellen a kölcsöntartozás megfizetése iránt a Zala Megyei Bíróság előtt.

Az alperes 2009. augusztus 7. napján a Zala Megyei Bírósághoz mint Cégbírósághoz elektronikus úton kérelmet terjesztett elő, amelyhez elektronikus okiratként csatolta a 2006. április 10. napján kelt megállapodást, kérve annak a "A" Kft. cégiratai között egyéb iratként való elhelyezését hivatkozva arra, hogy a felperes a társaságban fennálló üzletrészt csak az alperes előzetes írásbeli hozzájárulásával terhelheti meg és idegenítheti el. A Zala Megyei Bíróság mind az elektronikus okiratot, mind annak kinyomtatott papír alapú példányát a "A" Kft. cégiratai között elhelyezte. A megyei bíróság rögzítette, hogy a cégiratokba 2009. december 21. napjáig bezárólag a mindkét perbeli fél képviselőjét ellátó "B" Ügyvédi Iroda tagjai, valamint 2009. december 21. napján a perben nem álló "C", illetőleg 2009. december 17-én az ügyvédi iroda részéről az ugyancsak perben nem álló "D" tekintett be, a kérdéses okirat kinyomtatott példányáról másolat kiadását mindez idáig senki nem kérte.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes tartozás elismerő nyilatkozatát magában foglaló okirat magántitoknak minősül, tekintettel arra, hogy abban szerepeltek a felperes olyan személyes adatai, amelyek a 2006. évi V. törvény (Ctv.) 24. § /1/ bekezdésének h./ pontja, 27. § /3/ bekezdésének a./ pontja és 30. § /1/ bekezdése szerint nem tartoznak a cégnyilvánosság

körébe, másrészt a kölcsönadás tényéből következtetni lehetett a felperes anyagi helyzetére. Rögzítette, a peres felek nem tettek olyan előadást a per során, amely alapján a szerződés tartalma a Ptk. 81. § /2/ bekezdése szerinti üzleti titoknak minősülne.

A megyei bíróság kiemelte, hogy a perbeli szerződés az 1992. évi LXVIII. (helyesen: LXIII.) törvény (Avtv.) 2. § 1./ pontjában meghatározott személyes adatokat tartalmaz, amelyek csak akkor lennének kezelhetők az Avtv. 3. § /1/ bekezdés a./ pontja szerint, ha ahhoz az érintett hozzájárult. Nem fogadta el az alperes azon védekezését azzal kapcsolatban, hogy a felperes a szerződés megkötésével hallgatólagosan hozzájárult az okirat adott módon való felhasználásához. Hangsúlyozta, hogy a Ptk. 75. § /3/ bekezdése alapján a személyiségvédelmet kizáró beleegyezésnek kifejezettnak kell lennie, azt a jogosult terhére kiterjesztően nem lehet értelmezni. Az elsőfokú bíróság rámutatott: egyértelmű felperesi beleegyezés hiányában az alperest a jogsértés alól nem mentesíti az, hogy a perbeli iratot a cégbírósághoz saját érdekeinek védelmében nyújtotta be. A megyei bíróság utalt arra, hogy a Ptk. 114. § /2/ bekezdésében foglalt feltételeknek az elidegenítési és terhelési tilalom nem felel meg, így az a Kft. üzletrésztára vonatkozóan érvényesen nem jött létre, a megállapodás e részében joghatás kiváltására alkalmatlan volt.

A felperes nem vagyoni kártérítés iránti igényével kapcsolatban a megyei bíróság rámutatott, hogy az csak akkor lenne alapos, ha a felperes bizonyította volna olyan hátrány bekövetkeztét, amely indokolja a nem vagyoni kárpótlás megítélését. Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy az Alkotmánybíróság 34/1992. (VI.1.) számú határozatának helyes értelmezése szerint önmagában a személyhez fűződő jogok megsértésének ténye nem alapozza meg a nem vagyoni kárpótlást. Tekintettel arra, hogy a felperes e körben bírósági felhívás ellenére bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, és a perbeli jogsértéssel kapcsolatban nem állapítható meg olyan köztudomású tény, amelyet a Pp. 163. § /3/ bekezdése alapján a bíróságnak külön bizonyítás nélkül is figyelembe kellene vennie, a felperes ez irányú kereseti kérelmét elutasította. A perköltségről a Pp. 81. § /1/ bekezdése alapján rendelkezett.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak részbeni megváltoztatását, az alperes nem vagyoni kártérítésre való kötelezését kérte azzal, hogy az ítélőtábla a módosított kereseti kérelemnek megfelelően tiltsa el az alperest a további jogsértéstől, így attól, hogy a felek között 2006. április 10-én megkötött és a cégiratok között elhelyezett szerződést bármilyen módon nyilvánosságra hozza, vagy azt jogellenesen

felhasználja. Kérte az alperest az első- és másodfokú perköltségekben marasztalni.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú ítélet részben jogszabályt sért. E körben előadta, hogy a személyiségi jogsértés folytán a sérelem tárgya nyilvánvalóan károsodott, csökkent értékűvé vált, ez pedig önmagában megalapozza a felperes nem vagyoni kárpótlás iránti igényét. Utalt arra, hogy amennyiben valamely személy társadalmi megítélése, vagy önmagáról alkotott értékítélete negatív irányban változik, azt a nem vagyoni kárpótlás iránti kereseti kérelem körén belül köztudomású tényként kell figyelembe venni. Hangsúlyozta, hogy a perbeli okirat a cégiratok között változatlanul fellelhető, és így az alperes tartósan hozta létre, mintegy konzerválta a felperesre sérelmes állapotot.

Álláspontja szerint a nem vagyoni kárpótlás iránti igény körén belül az elsőfokú bíróság nem tett eleget a Pp. 206. § /3/ bekezdése szerinti mérlegelési kötelezettségének sem. Sérelmezte, hogy a módosított kereseti kérelemre figyelemmel az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének sem tett teljes körűen eleget, mert a Pp. 221. § /1/ bekezdésétől eltérően nem adta indokát annak, miért nem látta alaposnak az alperest a további jogsértésektől való eltiltásra irányuló kereseti kérelmet. Támadta az elsőfokú bíróság perköltségre vonatkozó döntését is, mert álláspontja szerint a per fő tárgya tekintetében a felperes pernyertes lett. Hangsúlyozta, hogy sem az elsőfokú eljárás során, sem fellebbezésében nem állította azt, hogy az alperes a felperes személyes adatait szándékosan hozta volna nyilvánosságra, mert ez esetben nem csupán személyiségi jogsértés lenne az alperes terhére róható, hanem bűncselekmény elkövetése is.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Megismételte azt az elsőfokú eljárás során már ismertetett álláspontját, mely szerint az üzletrészre vonatkozó elidegenítési és terhelési tilalom kikötésének csak akkor volt bármilyen értelme, ha ezt a tényt az alperes utóbb a cégiratokban is szerepeltette. Álláspontja szerint a szerződés tartalma szerint járt el, amikor az üzletrészre vonatkozó megállapodást is tartalmazó szerződést a cégiratokhoz becsatolta. Rámutatott, hogy a szerződés becsatolása közzétételre nem került, annak tartalmát bárki csak célzatosan, iratbetekintés során ismerheti meg. Előadta, hogy a Zala Megyei Bíróság az alperes által indított perben a 6.P.21.330/2009/61. számú ítéletében kötelezte a felperest a 2006. április 10-én kelt okirat szerinti tartozás megfizetésére.

Az ítélet táblája az elsőfokú ítéletet a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között (Pp. 253. § /3/ bekezdés) bírálta felül hangsúlyozottan nem vizsgálva a felperes kereseti kérelmének helyt adó, az alperes jogsértését megállapító rendelkezést.

A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

A felperes az elsőfokú bírósághoz 2009. október 6. napján benyújtott kereseti kérelmében az alperesi jogsértés megállapítását, valamint az alperesnek a további jogsértéstől való eltiltását kérte azzal, hogy a bíróság kötelezze az alperest a Zala Megyei Bíróság, mint Cégbírósághoz benyújtott és a bíróság Cg.... számú végzésével elfogadott kérelmét vonja vissza, illetve a perbeli szerződés mint cégnyilvántartásra nem tartozó okirat kiadását kérje, valamint fizessen meg a felperesnek 800.000 Ft-ot és ezen összeg után 2009. augusztus 6. napjától járó kamatokat nem vagyoni kárpótlásként.

E kereseti kérelmét a felperes többször pontosította, módosította. A 11. sorszám alatti előkészítő iratában módosított keresetét akként tartotta fenn, hogy a jogsértés megállapítása mellett az alperest 2.000.000 Ft nem vagyoni kár megfizetésében kérte marasztalni. A 2010. január 20-án megtartott tárgyaláson (13. sorszám alatti jegyzőkönyv) a következő nyilatkozatot tette: „Keresetünket a legutóbbi előkészítő iratunkban előadottak szerint tartjuk fenn. Mindez azt jelenti, hogy kérjük egyrészt, hogy a bíróság állapítsa meg a keresetlevélben írtak szerint a jogsértést, másrészt kérjük, hogy a bíróság kötelezze az alperest 2.000.000 Ft nem vagyoni kártérítés megfizetésére.”

Mindezek alapján az állapítható meg, hogy a felperes módosított kereseti kérelme nem terjedt ki az alperes jogsértéstől való eltiltására. A fellebbezésben előadott, a nem vagyoni kártérítés megfizetésére való kötelezést meghaladó további felperesi igények a Pp. 247. § /1/ bekezdése szerinti keresetváltoztatási tilalomba ütköznek, így az ítéletábra azokat érdemben nem vizsgálta.

A nem vagyoni kártérítéssel kapcsolatban az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az általa is hivatkozott eseti döntések alapján a 34/1992. (VI.1.) Alkotmánybírósági határozat helyes értelmezése szerint a személyiségi jogsértés ténye önmagában nem teszi alapossá a felperes nem vagyoni kárpótlás megfizetésére irányuló igényét. Helytállóan utalt az elsőfokú bíróság arra is, hogy nincs olyan köztudomású tény, amely - felperesi bizonyítási indítvány hiányában - a Pp. 163. § /3/ bekezdése alapján köztudomású tényként e körben az alperes terhére lenne értékelhető.

A Ptk. 84. § /1/ bekezdés e./ pontja szerint személyiségi jogsértés esetén a sérelmet szenvedett fél kártérítést követelhet a polgárjogi felelősség szabályai szerint. A Ptk. 339. § /1/ bekezdés úgy rendelkezik, aki másnak jogellenesen

kárt okoz köteles azt megtéríteni. Mentesül a felelősség alól, ha bizonyítja hogy úgy járt el ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

Tévesen hivatkozott fellebbezésében a felperes arra, hogy a személyiségi jogsértéssel a sérelem tárgya nyilvánvalóan károsodik, csökkent értékűvé válik, és így az alperes automatikusan nem vagyoni kárpótlásra lenne kötelezhető. A nem vagyoni kárpótlás iránti igény csak akkor alapos, ha az azt érvényesítő fél bizonyítja, hogy a személyiségi jogsértés folytán őt olyan hátrány - azaz negatív életminőségbeli változás - érte, amely igényli olyan kárpótlás megállapítását, ami alkalmas arra, hogy ezt a hátrányt kiküszöbölje, azaz csökkentse. A felperesnek kellett volna bizonyítania, hogy a személyiségi jogsértés folytán bekövetkezett a nem vagyoni kárpótlás iránti igényt megalapozó hátrány (kár) ez okozati összefüggésben áll az alperes magatartásával, amely jogellenes és felróható volt. E bizonyítási kötelezettségének a felperes felhívás ellenére nem tett eleget.

Az elsőfokú bíróság helytállóan döntött a Pp. 81. § /1/ bekezdés alapján a perköltség viseléséről is figyelembe véve, hogy a nem vagyoni kártérítés megfizetésére irányuló kérelem vonatkozásában a felperes pervesztes lett. Alapítván hivatkozott a fellebbezésben a felperes arra, hogy az elutasított kártérítési igényre is figyelemmel a megyei bíróság őt jogellenesen kötelezte az alperesnek járó perköltség megfizetésére.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra a megyei bíróság ítéletét a Pp. 253. § /2/ bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban pervesztes felperes a Pp. 239. § és Pp. 78. § /1/ bekezdése alapján köteles az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének, valamint a feljegyzett fellebbezési illetéknek a megfizetésére (6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13. § /2/ bekezdés). Az ügyvédi munkadíj Áfa-t is magában foglaló összegéről az ítéletábra a kifejtett ügyvédi tevékenység mérlegelésével a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. §/1/, /2/, /5/ és /6/ bekezdései alapján rendelkezett.

Győr, 2011. évi február hó 1. napján

Dr. Lezsák József sk.
a tanács elnöke

Dr. Szalay Róbert sk.
előadó bíró

Dr. Menyhárdné dr. Sarmon Hedvig sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

Tisztviselő